

FÉNIX

Pojďte sem na kraj
ne spadneme
Pojďte sem na kraj
Ne spadneme
Šli na kraj
Strčili do nich
a oni letěli

G. Apollinaire

Fénix 99

(sen, jedenáctidenní)

Závěrečná zpráva

motto:

Přijď a poletíš

*Bude to velká sláva, šampaňské, hudba, slavnostní
řeč. Galerie věcí budoucích je připravena přijmout první
exponáty.*

Otvíráme v 5³⁵.

*Budiž 10 dní k vytvoření jedinečné společnosti a její
kultury. Budiž prostor pro zrození nových věcí.
Vše teprve přichází.*

Zavři oči a rozhlédni se . Vše už je tady.

Otevři oči a rozlétni se.

Po Mostech a Seminariu kurs třetí generace, prolog
ke třetímu tisíciletí, pohled třetím okem.

Přijdeš po své cestě a čeká tě 10 dní bez pevné půdy
pod nohama, změna směru, čas fantazie, radosti a inspirace.

Budeš se prát, bojovat s únavou a vyčerpáním, pot
budeš ztírat nejen z čela. Vykročíš za hranice.

Co budeš chtít dát to najdeš.

Kurs je otevřen i lidem se zdravotním postižením

Fénix

Tento napůl orel, napůl bažant, se objevuje v bájích Střední Ameriky, Východu i Evropy. Každých 100 let se vznítí, aby po třech dnech povstal omlazen z popela. Symbolizuje vzkříšení, nesmrtelnost, nezničitelný duch lidstva.

(Tajemný jazyk symbolů)

Není čas
Není prostor
Není zadání

Stačí se jen odrazit
A letíš

(z ohlasů)

Ke kořenům, či k hnízdu.

Jestli přemýšlím o vizi, která startovala v roce 1994 první MOSTY, pak s překvapením zjišťuji, že se dějí věci, o kterých se nám tehdy ani nezdálo. Provedme malou rekapitulaci:

- 1994 MOSTY I, první kontakt s lidmi s postižením, hození do vody začali jsme plavat, slanění cyklistů z Brněnského mostu v sedáku. Velké vystřízlivění, sundání růžových brýlí.
- 1995 MOSTY II, čerstvý šéf, tvrdili jsme linii nahozenou MOSTY 94. „Není dělený program.“
- 1996 MOSTY III, vozíčkářka v týmu.
- 1996 Seminarium I, projekt á la POD pro učitele s cílem namotivovat je pro přetvoření jejich dětských skupin v integrované. Na kursu sluchově postižený.
- 1997 MOSTY IV, nový tým s novými ideami – bohužel pro povodně nerealizován.
- 1997 Seminarium II, poprvé CHTĚNĚ¹ zbourána bariéra typu postižení. Na kursu nevidomý. V týmu je sluchově postižený. Děláme vysoká lana a slanění.
- 1998 Seminarium III, snižujeme význam integrace, hledáme intenzivně smysl. Potvrzujeme velkolepě slanění na skále a vysoká lana s lanovkou.
- 1998 Intertouch, první vlaštovka odjinud – nevidomá dívka v neintegrovaném kursu. Naprosto báječné.
- 1999 Fénix, Integrace začíná tam, kde se o ni přestává mluvit. Nevidomá dívka v týmu. Touha po smyslu, cesta k duši. Kouzelná větička v propagaci. V integraci mezi účastníky jsme nepokročili².

Seminarium 98 závěrečná zpráva:

Postkursovní úvahy:

Po kursu se vynořila tato úvaha založená na zkušenostech ze dvou věcí: Kateřinek a Dne trifidů. Obě měly společný jmenovatel, který jsme nazvali Omega Ω efekt. U obou těchto stěžejních a více méně premiérových programů jsme v průběhu udělali právě ten typický oblouk tohoto písmene. Ve snaze adaptovat ať už Kateřinky, nebo Trifidy tomu, že jsme na integrovaném kursu, strávili jsme mnoho času přemýšlením, JAK to jen upravit, aby to mělo své místo na Seminariu. Do Kateřinek jsme se snažili tu integraci "vecpat" skoro násilně a těch způsobů pochodu Trifidů skupiny s cyklisty, co jsme vyzkoušeli. To vše jen proto, abychom nakonec zjistili, že nejlepší je Kateřinky uvést přirozeně a Trifidy de facto taky. Vrátili jsme se po takovém oblouku zpět do původního místa, odkud jsme startovali, protože jsme chtěli zohledňovat integraci. Toto uvědomění dost cítím jako klíčové. Uvedu větu z úvodního zamyšlení: Integrace začíná tam, kde se o ni přestává mluvit.

A teď pozor. Jestli ale Mosty a Seminarium nejsou také tou cestou po oblouku písmene Ω ??? Tím, že už ve svém názvu deklarují integraci, tak ji zřejmě porušují a odrazují spoustu potenciálně zajímavých účastníků (viz třeba Pavla Valníčková na Intertouchi). Opravdu začínám mít pocit, že je potřeba se posunout dále a další kurs tohoto typu stavět jinak. NEJPRVE myšlenka kursu, pak jeho pouhopouhé otevření smyslovému a fyzickému postižení.

První impuls je zaznamenán pár dní po Seminariu 98. Bylo to třetí Seminarium a já jsem necítil žádnou motivaci přihlásit to počtvrté – prostě to čeká na nějakou novou krev. Pokud totiž tuto „práci“ či hobby dělá člověk dobrovolně, musí mít před sebou představu nějaké výzvy, která mu vrátí investovanou energii. Vždycky se něco našlo – ve zkratce: první šéfování, hledání smyslu kursu, rozšiřování rozsahu postižení, v týmu lidé s různým druhem postižení, vysoká lana, slanění cyklistů, opět touha po smyslu kursu. Myslím, že v tu dobu dokrystalizovalo i poznání jak by měl vypadat plnohodnotný integrovaný kurs. Prostě by tu integraci neměl mít ve své PRVNÍ linii, ale pouze jako přirozenou součást. Čili prvotní musí být idea.

Vše toto vyústilo v přesvědčení, že je potřeba Mosty a Seminarium SPÁLIT a z jejich popela vystavět kurs nový. Ten by se mohl jmenovat FÉNIX. Ano, toto byl prvotní impuls ke zrodu tohoto kursu. Dodatečně se pak prosvětlovalo i báječné kursovní téma této mytologické legendy.

¹ do té doby kursy otevřeny pouze pro paraplegiky

² A přeci jen: integrace instruktora PŠL (Petr Šlechta) není také úplně obvyklým jevem.

Příhláška do konkursu Prázdninové školy Lipnice pro rok 1999

Na cestě k integraci jsem po trojích Mostech a trojím Seminariu došel k poznání, že integrace začíná tam, kde se o ní přestává mluvit. Vizi mám teď takovou, že bychom tyto dva kursy měli opustit, ba přímo spálit (protože jak Mosty, tak Seminarium jsou s integrací příliš spojovány) a z jejich popela vystavět již opravdu klasický kurs Prázdninové školy Lipnice, kde prvotní by byl účel a smysl kursu a druhotně by byl otevřený pro jakýkoli typ fyzického či smyslového postižení.

Ten kurs by se mohl jmenovat
třeba..

Fénix

autorský premiérový kurs

Předkládá: Vojta Svoboda

Termín: 11 dní na začátku srpna

Místo: Bezbariérový objekt nebo Doubravka

Cílová skupina: 18+

Cena 3600 Kč, odvod 22000 Kč

Základní cíl:

motto: **VŠE** *teprve* přichází

Společné uvědomění *nezastavitelnosti* vývoje historického, kulturního, společenského a našeho individuálně lidského. Aktivní naladění do očekávání a osvobození ducha k přijetí a objevování nových věcí, o kterých se nám teď ani nesní. Prostředím k tomuto budiž MUZEUM.

Tým: VI, I + 5,6 organizátorů z řad I,E, Sp.

Praha 8.10.1998

Obsah:

- Historie
- Cíle, dramaturgie, základní kameny, scénář, „mapa“ kursu
- Kurs pohledem účastníka
- Dramaturgické a metodické poznámky
- Účastníci
- Různé (vize, tým, etc.)
- Dopis Dana a Vendy, astrologický rozbor Martiny
- Závěr
- Faktografická část
- Příloha: premiéry (Šišky, Mandaly, Amébky)

Cíle, dramaturgie, základní kameny.

Motto: na pozadí klasiky PŠL hledání nadroviny ve ztvárnění Fénixovského mýtu

O čem to tedy je, či mělo být:

- o překonávání hranic
- o postupu dimenzemi bytí
- o nelpění na minulosti, neplánování budoucnosti
- o prožitku současnosti
- o propojování věcí neslučitelných
- o zničení věcí doposud vytvořených v zájmu tvorby věcí dalších
- o opuštění svého já – získání nového prostoru (dětství)
- o cestě k duši

a to vše v rovině maximální hravosti, s důrazem na RADOSTNÉ, nevědomé, nenásilné, podprahové a podvědomé přijetí těchto veskrze těžkých filosofických témat.

Základním a nosným kamenem dramaturgie je Lipnická klasika v co nejpestřejším podání. Její skladba se pokouší naplnit poslání kursu formulované v tzv. Povodí Fénixe.

Fénixovský mýtus, symbolizující především rozchod s minulostí v zájmu soustředění se na prožitek a tvorbu věcí a náležitostí současných, je zachycen ve dvou kursovních místech. První přichází na začátku poslední třetiny kursu a má formu tzv. vnitřního individuálně lidského říkejme rituálu a druhý je uveden poslední den kursu a naplňuje tzv. kursovní Fénixovský rituál.

Další linie kursu, aneb po Stalkerovi (vnitřním rituálu) už se před účastníky nemůžeme (nechceme) postavit jen tak v roli instruktora s „Máme tu pro vás další aktivítu“, je dána tím, kdo má kurs tzv. „ve svých rukou“. V průběhu kursu se postupně vyměňují role týmu a účastníků tak, že poslední den je prakticky plně v jejich moci a režii.

Poslední linie by se dala nazvat „vystrkáním na hranu a let“. A to především ve Zkoušce orchestru na folkových prázdninách v Telči.

Klasika PŠL naplňuje poslání kursu formulované v tzv. Povodí Fénixe:

- Uvědomění si strachu a jeho zbavení z omezení - skály, Stalker, Telč, 93, HBH, Sólo
- Propojit pohledy ven - Tančírna a Galerie - a dovnitř – Noční obrazy, Sólo (více než jen pohled ven a jen pohled dovnitř)
- Pohled třetím okem, otevření a nalezení třetího oka (Labyrint, Sólo, Stalker).
- Další stupeň integrace.
- Smysl začíná tam, kde končí účel (Šišky a Mandaly).
- Mytologická symbolika Fénixe (Rituály a Mandaly).
- Kurs PŠL, který pomáhá účastníkům a týmu uvědomit si význam změn, počátků a konců pro náš život (Labyrint a Stalker).
- Počátek a konec jedno jsou v slově Fénix (Labyrint a Stalker).
- Fénix je klasický kurs PŠL (Vše).

- Lipnická klasika
- Fénixovský mýtus
- „předávka“ kursu
- na hranu

Klasika PŠL -
Povodí Fénixe

+ pozadí v Reviews, ramíčcích, nočníčcích,
společném spaní.

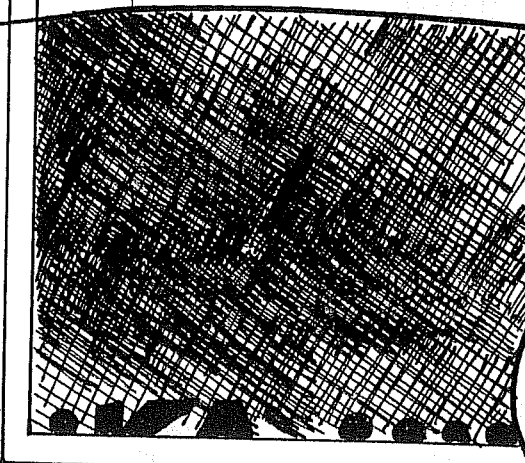
SKLENICE VODY S HORČICÍ

Vysočina • 3.600 Kč

šampaňské, hudba, slavnostní več.
put první exponáty. Otvíráme v 535.
Budíž prostor pro zrození
tady. Otevři oči a rozlétni se.
Klicet, pohled třetím okem.
mění směr, čas fantazie.
Co budeš strát nejen z těla.
Co budeš chutnat, to najdeš.
vlečen lidem se zdravotním postižením.

... Přijď a poletíš ...

FÉ

BUDE TO,
VELKÁ SLÁVA

- OTEVŘENÍ GALERIE
- DESETIDENNÍ KULTURA
- PROGRAMOVÉ ARTEFAKTY

LIPNICKÁ

- POŘAD NOVÉ
- V CO NEJSÍRŠÍM SPEKTU

KLASINÁ

GOLFÍK, 138, DYNAMICSY, HBH, HLÍNA, ČLOVEČE NEZLOB SE,
 TANČÍRNA, LANA, REWIEV, LABYRINT SVĚTA & RAJ SRDCE,
 HYBNEROVKY, EVAKUACE, OKO ZA OKO, NOČNÍ OBRAZY,
 ČAJOVNA, EKOSYSTEYMY, RANIČKY, NOČNÍČKY ...

FÉNIXOVSKÝ SMĚR • AMÉBKY • MANDALY • ŠÍŠKY.
 INDIVIDUÁLNĚ LIDSKÝ - VNITŘNÍ RITUÁL - NA HRANICI NOVE DIMENZE

STALKER

SÓLO

KING POKI

ČÁSTNÍKY
TÝM "BAVI"

1.-8.8.
Příjezd
Galerie ve
Budíž 10 dní k vyví
vých věcí. Vše tepn
Po Mostech a
Přijdeš po své
radosti a inspi

Fénixovský mýtus: říkáme dva rituály

Fénixovský mýtus

- jeden individuálně vnitřně lidský v podání Stalkera
- druhý kursovní pro poslední den

Tyto dva (říkejme rituály) jsou uvozeny některými programy v kursu, které více či méně navozují toto téma – především však podprahově. Hlavním programem jsou *Mandaly* včetně nezbytného rituálu jejich ničení. Dále *Vstup a výstup do kursu* skrze rám, *Amébky* jako popis hranic a práce s nimi v tzv. 2D prostoru (viz dále). Vedlejšími programy jsou *Hlina* a *Šišky*. Následují „zFénixovatělé adaptace“, např. *Tančírna* začínaná v rozpadlé a opuštěné místnosti, která se zase na pár hodin vzchopí, aby poté zase čekala na další „štaci“. V neposlední řadě do programů s Fénixovským nádechem patří i odlehčená *Evakuace*, nácvik úniku z hořící Doubravky ala Poseidon².

Klíčovým programem individuálně vnitřního lidského rituálu je *Stalker* – jeho adaptace ve smyslu změny motivace z přání na překonávání hranic. Motivaci jsme nazvali ...

Individuálně
vnitřní „rituál“ -
Stalker

Amébky 1D, 2D, 3D, atd.:

Adaptované amébky

Co se děje při boření hranic. O pronikání dimenzemi bytí. O nekonečnosti a radostné naději tohoto procesu.

(na zemi smyce narovnaná do úsečky, na ní jsou vyznačeny pomocí krepáku vnořené 3 hranice, předpokládáme, že účastníci znají dobře „klasické“ kruhové 2D (2 dimenzionální - plošné) amébky např. ze skalního lezení) Text je velmi podobný těm klasickým amébkám: “Máme tady takový prostor, po kterém se můžeme pohybovat. Je dán tou smycí a pohyb může být pouze vlevo, či vpravo (prostě 1D - lineární). A jsou zde i hranice: komfortní zóna, zóna učení, zóna lidských možností či hranic. Pokud se člověk jednou dobře zabydlí nakonec v celé té oblasti, začne mít pocit, že mu to již nestačí a dívá se pokradmu za hranice této oblasti. Toto je začátek procesu pnutí těchto hranic a může to vyústit v úplné zborcení této jedné dimenze bytí a rozšíření prostoru o další dimenzi (na 2D-plošné, klasické amébky). Ted' už můžeme doleva, doprava, dopředu a dozadu, přičemž ta stará oblast se nám stává komfortní zónou v novém prostoru (na zemi jsme stočili smyč do kruhu a přidali další dvě smyč jako nové hranice učení a možností). Vstoupili jsme do prostoru nám známých amébek. Zcela analogicky se dostáváme k tomu, že nám i tato plocha jednou přestane stačit a že dojde opět k pnutí hranic a že se nám opět prostor rozšíří o další dimenzi na 3D, kdy můžeme doleva, doprava, dopředu, dozadu a nahoru, dolů. Nyní nám prostor našeho bytí ohraničuje koule. A takto se dostáváme dál a dále do stále svobodnějších a svobodnějších prostorů bytí.

Klíčovým programem závěrečného dne kursu je *Galerie-rituál*. Na začátku kursu je otevřena galerie, která je určena ke schraňování artefaktů vytvořených v průběhu kursu (propocená trika, výstupy z výtvarných programů, atd³) Tato galerie by se měla postupem času zaplňovat a „zateplovat“ prostor hlavní místnosti Doubravky. Všechny věci v ní by měly vyvolávat vzpomínky na proběhnuté programy.

Kursovní rituál -
Galerie

Poslední den kursu by se měly všechny věci z této galerie „rituálně“ spálit, aby uvolnily prostor věcem novým. V rámci další linie kursu, kde účastníci berou věci do svých rukou, je tento rituál uveden tak, že jeho formu vymýšlí sami účastníci. Zadaní je tedy: „Spojte konec kursu s Fénixovskou mytologií“.

Vystrkání na hranu a leť: Tato linie startuje v aktivitách budujících týmovou spolupráci (typicky dynamicsy), přes Tančírnu se samostatným hraním rolí, dále přes Paridův soud, jako první vážné setkání s vlastní tvorbou. Vše vrcholí Zkouškou orchestru v podání Kina Pokrok na folkových prázdninách v Telči, na jehož tvorbu, nastudování a zdolání všech produkčních záležitostí mají 20 hodin. Kino Pokrok umožňuje svým

Na hranu
A leť

² Tady nebylo ani původně záměrem dát tomuto programu Fénixovský rámeček.

³ Atd., ono se řekne atd, ALE co CO CO! dalšího by tam mělo být???

charakterem prakticky ekvivalentní nasazení všech účastníků. Všichni mají stejnou (a velkou) zodpovědnost za úspěch, či neúspěch představení.

Předávka kursu účastníkům (Zkouška orchestru, Fénix sobě) V rámci idey :“Pojď na hranu a leť“ jsme v průběhu kursu naplánovali „předávku“ kursu do rukou účastníkům. Souvisí to i s tím, že jsme po prvním individuálně vnitřním Fénixovském rituálu chtěli radikálně, ale RADIKÁLNĚ změnit styl kursu. Hodně jsme přemýšleli o dvoudenním Labyrintu a ráji srdce. Myslím, že nás nakonec velmi šťastně napadlo, že prostě předáme kurs do jejich režie.

Takže kurs začíná tím, že tým „baví“ účastníky. Pak přijde předěl v podobě *Stalkera* a *Sóla* a poté *Zkouška orchestru* do Telče, kde se tým pasuje do role účastnické a vedení přebírají účastníci. Poslední den jde ještě o krok dále, kde se kurs nese ve znamení loga „*Fénix sobě*“. V tomto bodě už účastníci „baví“ tým a připravují jednak odpolední (účastníci týmu), tak večerní (Fénixovská mytologie v završení kursu) a noční (Sauna) program.

Nyní v postkursovni době si hrajeme s myšlenkou tuto linii vytáhnout ještě dále a přizvat účastníky nějakým specifickým způsobem k tvorbě kursu následujícího. Tím bychom mohli dát jejich setkávání smysl a tak překročit rázněji rubikon 10 kursovních dnů, které nemají pokračování.

Předávka kursu

Fénix 99

Den	ráno	dopoledne	odpoledne	večer	Noc
Čt			Bílek 15 ⁰⁰ začátek Golfik na Doubravku	Uvedení, hostina, ubytování	93 (138)
Pá	Raniček Důbravěnka	Servís, Hvězdice – dynamická relaxace	Dynamics	Hry bez hranic	Nočníček: Velryba
So	Raniček Cikánská šňůrka	Hlína – arteterapie - Člověče nezlob se 1. miniškoly ekosystémy	2. a 3. Miniškoly (Cikáni, horo, tarotové karty) - ohlédnutí souhrné Mandaly ^F Lana – miniškoly,	Tančírna	Nočníček: Pavla (írská)
Ne	Raniček: Sochaři - žvýkačky			Review - Paridův soud	
Po	Labyrint světa a ráj srdce		Volno - Hýbnerovky	review LSRS	Evakuace ^F z hořící Doubravky ^F Motivace ^F Stalker
Út	Raniček: HokiKoki	Šišky	Oko za oko - Zub za zub	Noční obrazy	
St	Stalker ^F	Vlaštověnka – Čajovna a Můj strom	Review- Stalker - Brigáda	Sólo	-----
Čt	sólo			motivace Telč	Příprava Telč
Pá	Telč – Kino Pokrok				
So		Fénix sobě (příprava večera, odpoledne, sauny)	Účastníci týmu	závěrečný „rituál“ ^F	Sauna ...
Ne		závěr kursu, odjezd			

Fénix očima účastníka¹

Fénix 99 (Ája)

... Přijď a poletíš ...

Důbravěnka

Věnováno Doubravce

Bude to velká sláva, šampaňské, hudba, slavnostní řeč.

Galerie věcí budoucích je připravena přijmout první exponáty. Otvíráme v 5³⁵.

Budiž 10 dní k vytvoření jedinečné společnosti a její kultury. Budiž prostor pro zrození nových věcí. Vše teprve přichází. Zavři oči a rozhleďni se. Vše už je tady. Otevři oči a rozlétni se.

Po Mostech a Seminariu kurs třetí generace, prolog ke třetímu tisíciletí, pohled třetím okem. Přijdeš po své cestě a čeká tě 10 dní bez pevné půdy pod nohama, změna směru, čas fantazie, radosti a inspirace. Budeš se přát, bojovat s únavou a vyčerpáním, pot budeš stírat nejen z čela. Vykročíš za hranice. Co budeš chtít dát, to najdeš.

...Je nám dán čas, prostor, místo, kde každý z nás zanechá svůj otisk...

Pozor - začínali jsme už několik dní před oficiálním zahájením, a sice v pondělí *Mandarinským obřadem* podle legendy o podivuhodném Mandarinovi. Na tento den jsem si připravila předepsaný Elixír Věčné Radosti (koktejl vzniklý smícháním vody s hořčicí) a přesně v 5.35 večer pozdvihla číši a připila si s ostatními čekatelé po celé republice ba i zahraničí...

Ve čtvrtek 29. 7. 1999 jsem se tedy vydala na cestu do železniční zastávky Bílek u Chotěboře. Cestou (totiž ve vlaku) jsem potkala další človíčky se stejným cílem, někteří již byli oblečení v rouše osobnosti, jež jim byla z jakýchkoli důvodů blízka - seznámila jsem se s nezapomenutelným leteckým psychiatrem Zoulem, bohyní Héróu, dále k nim přibylí Mickey Mouse, Kryštof Kolumbus, Jiří Suchý, David Copperfield, Lucie Bílá, Šašek, Klaun, ... no a konečně krásná Šeherezáda, indiánka Nalikadea, Maková panenka („Emanuelové“ nám celé odpoledne lhměli nad hlavami v oblacích), Hurvínek a nakonec bludný Holanďan.

Odevzdali jsme batohy, zavázali si šátky oči a vydali se za zvukem flétny. (Připadala jsem si jako v Krysaři - všichni jdeme za tím krásným hlasem do záhuby... :-)) Nedošli jsme do záhuby, ale k (prázdnému) rámu. Holanďan nás zavedl do krásy toho uměleckého díla a posléze nás v obraze i uvítal. Vstoupili jsme pomyslnou bránou do světa neznámých dobrodružství, který se měl před námi otevřít... „Za obrazem“ jsme byli slavnostně uvítáni, označeni jmenovkami a rozděleni do družstev, abychom se vydali na první soutěživou hru a lá **kriket**. Paličkou jsme posílali míček po cestě k naší budoucí základně a více či méně úspěšně se snažili prohnat jej všemi brankami. (Některé byly pěkně záluďné, třeba na pařezech.) Do cesty se nám přitom pletl zbloudilý Holanďan. V cíli jsme se ubytovali a po večeri jsme byli předvoláni před Vlastíka, nic netušící, co od tohoto mladíka můžeme očekávat. Brzy jsme však pochopili, že Vlastíkovy aktivity jsou vorváčsky, tedy fyzicky náročné a delší hry. Ta první, na rozehrání a na rozkoukání v novém prostředí, nesla důvěrný název **Stopětadvacítká**. 125 kilometrů! Uběhnout, samozřejmě. Naštesti v družstvech po 6-7 lidech, ale aby to nebylo tak jednoduché, tak s následujícími povinnými okruhy (á 2 km): **TRÁBIK** - běží celé družstvo najednou, **HUGAN** - pozadu, **BUGGY** - na vozíku pro vozičkáře. Další způsoby byly dobrovolně povinně volitelné: **WONDER** - poslepu (průvodce byl možný), **ROCKY** - ve čtveřici s míčem, **BARUM** - s pneumatikou, a **NORMAL**. Sotva nám hlavní rozhodčí jakžtakž vysvětlil další pravidla (úplně nám nebyly jasné asi nikdy), odstartoval časový limit na přípravu obvyklými slovy: „máte deset minut na přípravu“, pak odchod na start, v 21.20 start. Rozdělili jsme se do družstev, zvolili strategii a vyběhli. A běhali či klopýtali jsme, čekali na vozíky, tlačili pneušku do kopce anebo naopak za ní z vršku utíkali, případně za svitu luny hledali ztracenou v přikopě, a pořád dokola, až do třetí hodiny ranní, kdy nám hlavní rozhodčí oznámil, abychom skončili - první družstvo splnilo úkol. (Dodatečně jsme se dozvěděli, že díky početní chybě jsme běhali nikoliv 125, ale 138, a další dvě družstva (i moje) z pěti měly shodně 124 km.

Tak to by bylo asi tak na úvod, jak proběhl náš první den. „Vlastíkoviny“ byly ještě tři: Epilogem ke hře **Ekosystémy** byla písnička Ezop a brabenec - o tom, jak to v přírodě chodí, že živočichové nižší slouží jako potrava pro živočichy vyšší a tak dále až na konec potravního řetězce. Takže jsme běhali pro komáry, abychom měli potravu pro žáby a neumřeli nám hladem čápi, anebo jsme sháněli oříšky pro veverky a veverky pro kuny. Ještě jsme se snažili udržet při životě štiky, které se živily bělicemi, a ty zase perloočkami... Hrát **Člověče nezlob se** s lidskými figurkami? Proč by ne... Ale největší záhuť nám asi dala hra **Oko za oko** (na souši), **zub za zub** (i ve vodě/nad vodou). Běhali jsme (jak jinak, že?), váleli nebo překlápěli důvěrně známé Otylky (velké pneušky) nebo Puntí (menší pneušky), nosili se nad hlavou, běhali apačsky (s vodou v ústech) atd., v druhé části jsme si trochu užili vody tekoucí (v potoku s Otylkou) i stojaté („plácání se“ s raftem přes rybníček, manévry na lanech přes vodu,...)

K těmhle pohybovým aktivitám bych mohla přidat ještě jednu noční: **nácvik evakuace při požáru**. Naše týmová spolupráce byla perfektní, neuhoreli bychom (snad)! A také jsme byli na jedno odpoledne ležtí na skály (skalky) a slaňovat!

Hráli jsme si i jen tak, pro pobavení, třeba na louce na sochaře, na přišery devítinohé a jedenáctíruké, srovnávali jsme se na kládě podle velikosti či podle abecedy a poslepu, v lese jsme se protahovali pavoučí sítí anebo jsme pantomimicky ztvárňovali různé domácí spotřebiče (mandl, dobíječku na baterky, kuchyňský robot,...)

Také jsme nechali promluvit svého uměleckého ducha - „hliněli“ jsme (rozuměj: hnětli jsme hrnčířskou hlinu), či tvořili barvami, lepidlem a nalepitelnými materiály svou představu zadaného hesla, nebo jsme vyšli do lesa a tam ztvárňovali svou představu světa do mandal. A přišla řada i na divadlo, to když jsme sehráli **Paridův soud**. (Parid-Elvis nezvolil za nejkrásnější bohyni ani Heru („Jsi tučná!“), ani Afrodité („Milá Afro dítě...“), ani Athénu („Anténo!“). Srandy jsme si užili kopec.) Tento trénink hereckého umění jsme pak využili při představení na Kocouří scéně o Prázdninách v Telči (!) o několik dní později. Dovolím si tvrdit, že naše **Kino Pokrok** mělo obrovský úspěch. Ukázali jsme publiku vývoj filmu a nejvýznamnějších světových událostí během tohoto století, podle jednotlivých dekád, přičemž se nám podařilo maximálně vtáhnout do děje obecnost. (Obzvláště naše dortová bitva „in live“ ve dvacátých letech se myslím velice líbila.) Za dvacet hodin přípravy (včetně doby spánku a cesty) jsme dokázali do dvou hodin vystoupení vtěsnat stoletou historii filmu a vybrat z ní ty nejlepší špeky, abychom pobavili sebe i lidi, kteří se přišli (náhodou?)

¹ Tento popis považujeme za vhodné doplnění si obrázku o kursovním dění.

podívat. (...atentát na Ferdinanda, Drákula, první němý western, potopení Titaniku, založení KSČ v pražské hospodě a zpěv Internacionály, první zimní Olympiáda, již zmiňovaná dortová bitva, přelet nad Atlantikem, válka, stavba Berlínské zdi, pokus o socialismus s lidskou tvář a jeho násilné ukončení, první člověk ve vesmíru a na Měsíci, Jára Cimrman, prvomájový průvod, spojení americké a sovětské kosmické lodi, Rokky, Hair, Sametová revoluce, neodbytné reklamy 90. let, aféra s Monikou Lewinskou,...)

Prožít celé století za jeden večer jsme si mohli také v Tančárně. Každý jsme dostal svou roli a oděv a vrhli jsme se do víru zábavy dvacátých let. Přestávkami na výměnu šatů byly odděleny jednotlivé etapy až do současnosti. Byla to úžasná zkušenost - za jeden večer jsme si mohli zakusit atmosféru každé doby, od konvencemi svázaného počátku století, přes válečné období v krytech a následné nadšené socialistické internacionály, zažili jsme hašišové doušky v šedesátých a horečku sobotní noci v sedmdesátých letech, omdlěli jsme před božským Elvisem, tančili rokenrol, až jsme se dostali do dnešní doby diskoték i s gay-striptyzem...

Při hře Labyrint světa a ráj srdce jsem si pro změnu prožila celý vlastní život. Mezi jednotlivými dekadami jsme se uchýlovali do „ráje srdce“, rojívali o svém životě, a pak se vydávali prožívat možnosti, které se nám v životě otevřely. Já osobně jsem se do hry maximálně vcítala, jako kdyby to byl skutečně můj vlastní život. Těžce jsem nesla, když jsme vyrostli z dětských let a se slovy „Žij svůj život!“ jsme se rozprchlí do světa, každý po svém. Velmi jsem vnímala neschopnost kohokoli ovlivnit Osud - přišel, svázal nohy nebo zavázal oči nebo posadil na vozík - a zase odešel. A teď člověče bojuj! Když se „roznehl tatínek“, hrozně jsem to prožívala. (Brečela jsem jako už dlouho ne.) Uvědomila jsem si svou vázanost na rodiče. A taky spoustu jiných věcí... Velmi zajímavé bylo, když jsme si další den o svých dojmech a pocitech povídali - jak odlišně například pociťovali svůj „manželský svazek“ ti, které Osud spojil, ač třeba vůbec nechtěli, jak bezmocní si připadali ti, kteří „umřeli“ dřív než jejich partner. A taky jak odlišná může být sama smrt a doba, ve které přijde...

Druhého dne našeho pobytu byl „seznamovací večírek“, kdy jsme si vyzkoušeli nejrůznější způsoby zdravení národů. Tak třeba takoví Rómové si prohlížejí a hladí ruce, Afričani zase vlasy. Řekové si nataženou rukou a dlaní položenou na přítelově srdci srovnají dech a tep. Peruánci mají těžký život v horách - pořád nosí nějaká břemena z údolí na horu, z údolí na horu, z údolí na horu, tak si rádi při setkání s neznámým člověkem navzájem zády namasírují záda. To takoví Arabové, ti zas nedají dopustit na svůj čich - neznámou osobu si jednoduše očmuchají a hned taky vědí, jak dlouho je dotyčný na cestě. Indové spojují své „třetí oko“ a tibetáné přikládají ucho k uchu, aby si mohli poslechnout duši. Japonci na druhou stranu uctívají prostor, společně si ten mezi sebou „ohmatávají“. A v Austrálii si navzájem předávají barvu svého kmene z nosu na nos. No a konečně doma - tam se přece objímáme, tancujeme, veselíme se...

Když už jsem u těch národů, měli jsme dokonce lekci romštiny! „Sar sál“ je něco jako How do you do, „Hé“ je ano. Zazpívali jsme si jednu rómskou písničku a zahráli na rómskou rodinu i s rómským jazykem. A povídali jsme si o rómských příslovích, která jsou trochu odlišná od našeho chápání. (Mám-li já, máš i ty. Rómsky si chleba nekoupíš...)

A podívali jsme se i do Číny na čajový obřad. Je to vlastně takové setkání jako u nás u piva, jenže se popíjí čaj z malinkých kalíšků a úplně na začátku je obrovským obřadem společný přípitek z jedné misky.

Kromě fyzických aktivit jsme často rozvíjeli i duševní - v lese jsme meditovali, „svíčkovali“ (= rojívali v noci při svíčke Co bys byl, kdybys byl... (rostlina, zvíře, pták, strom, kniha, krajina, místo, historická osoba, hudební nástroj...)), vytvářeli mandaly, nebo jsme hodinu bezüčelně šiškovali, tzn. nosili šišky nebo cokoli jiného z jedné strany lesa na druhou (v jednu chvíli byly přenášeny i holky). Úkolem totiž bylo celou hodinu dělat něco, co zcela zřejmě nemá účel. A pak jsme o tom debatovali a diskutovali o citátu jednoho filozofa „Smysl začíná tam, kde končí účel“, a snažili se vyjasnit si pojmy *smysl* a *účel*. (Nemyslím si, že by se nám to příliš podařilo.) A vždycky po jednom nebo dvou dnech jsme si sesedli do kroužku a povídali jsme si o svých dojmech a pocitech z jednotlivých aktivit, které jsme mezitím prožili.

Propojením fyzická a duševna byl Stalker. Byla to nesmírně zajímavá hra, nebo vlastně to ani hra nebyla. Ani nevím, jak bych to popsala. Nikdo z těch, kdo předem věděl co je Stalker zač, nám ostatním nic nepověděl a tvářil se děsně tajemně. Prý je lepší nevědět. Zkrátka Stalker byl záhadná osoba, která nás provedla přes hranice Zóny až k Bráně, bráně do jiné dimenze. Vůbec to bylo veliké noční dobrodružství, od počátku zahalené do roušky tajemna, a myslím, že nám skutečně otevřelo novou dimenzi bytí.

No a to už by byl asi tak zhruba konec. Ještě se zmíním, že nás jednou večer vysadili na samotku do lesa (skoro celou tu tříadvacetihodinovku jsem prospala, jen občas jsem vylezla abych doplnila či vypustila tekutiny, a také upálila devět lezoucích a jedno přísáté klíště). Poslední den kurzu patřil nám. Meditovali jsme o Fénixovi, instruktorům jsme připravili odpoledne her, vybudovali jsme indiánskou saunu. Večer byl mysticky-fénixový. Stejně jako na začátku kurzu, nám se zavázanýma očima pustili hudbu a my se při ní uvolněně pohybovali, potkávali jsme ruce, navzájem se dotýkali, tančili, prožívali. Po chvíli nás jiné ruce zavedly na terasu, kde jsme prohlédli a postupně zapalovali svíčky ve tvaru letícího ptáka - Fénixe. Různé mytologie jej popisují různě, ale v zásadě jde o tvora, který se sám spálí a z popela vznikne nový, aby se po čase opět zničil a vznikl. Tento hluboký prožitek vyjádřit, co k němu cítí. Byl to obrovský zážitek, který mne naplnil obrovskou radostí, energií, láskou... Na louce na nás však čekala vyhlášená indiánská sauna, tak jsme se rychle přebalili do prostěradel a šli ji využít. I tohle byl nezapomenutelný zážitek. Konstrukce připomínající tee-pee se stropem asi ve výšce 1,5 metru byla zaizolována dekami, uprostřed na kamenech sálala „kamna“ - plechová bedna, ve které se od odpoledne udržoval oheň a rozpalovaly kameny. My sauněchtiví jsme se poskládali dokola a vyhřívali se. Když už to bylo k nevydržení, vylezli jsme ven, vyváleli se v trávě nebo se polévali vodou, případně jsme vlezli do kádě, a tenhle proces jsme zopakovali ještě dvakrát. (Ve druhém kole jsme také vyzkoušeli kruhovou masáž zad.) V krásně pohodovém rozpoložení jsem vůbec neměla chuť jít spát, tak jsem ještě chvíli dopisovala Margaretky (lístečky ostatním), chvíli poslouchala kytaru a zpívala, a když už i kytarista odešel do říše snů, připojila jsem se k posluchačům cédeček a povídali jsme si, bavili se a pak i bláznili a tančili až do svítání... Jako obvykle jsem ulehla pod nebesa na verandu...

Zatím jsem se vůbec nezminila o skutečnosti, která na mne z celého kurzu zapůsobila asi nejvíce: Kurz byl otevřen i pro lidi se zdravotním postižením. Byly zde dvě slepé dívky, jedna „cyklistka“ - vozíčkářka, chlapec s roztroušenou sklerózou a ještě jeden po obrně; na čas se za námi podíval i neslyšící mladík. Zpočátku mne to hodně překvapilo, nějak jsem s tím nepočítala, ale jsem nesmírně vděčná za tuhle zkušenost. Všichni to byli úžasní lidé a báječní kamarádi. Programy byly přizpůsobeny tak, aby se i oni mohli účastnit. Bylo i několik jedinců z nás zdravých, kteří se rozhodli vyzkoušet si jejich omezení na vlastní kůži na 24 hodin (sedli si na vozík nebo si zavázali oči). Naučila jsem se na tyhle lidičky dívat jinýma očima. A taky jsem (při hře Labyrint) pochopila, že se to může přihodit každému z nás - například mně tehdy přinesl Osud v padesáti letech ohluchnutí.

Bylo to krásných deset dní intenzivně strávených v přírodě a ve společnosti báječných přátel, plný poznávání a prožívání nepoznaného a nezažitého. Děkuji za to všechno.

Poznámky (dramaturgické, metodické)

Věčné téma, jak napojit účastníky na kurs ještě před samotným začátkem jsme si opět prožili: rozhodli jsme se pro Podivuhodného mandarína. Nepodařilo se nám to dotáhnout do konce. Ani tým sám si nevzpomněl včas na „slavnostní“ přípitek. Hru jsme nechali vyšumět do vytracena a zůstává otázka, JAK udělat důstojné předkursovní propojení. Malinké pokursovní propojení jsme ustavili tím, že si večer posledního dne už každý sám ve stanovenou dobu přečte Margaretu.

Sraz měli účastníci v Bílku ve Čt v 15.00, batohy jsme odváželi autem a nastal čas začít kurs. Předělem jsme nazvali průchod rámem. Účastníci seděli PŘED (či ZA) a tým ZA (či PŘED) rámem. Zazněla úvaha na téma rámy obrazů v galeriích a pak přišli dva průvodci (či kunsthistorici). Jeden promluvil z PŘED/ZA rámu a představil týmu co vidí v obraze – svět, civilizaci, účastníky a druhý poté vystoupil ZA/PŘED rám a popisoval účastníkům co vidí v obraze – kurs, tým, propojení vertikály idey a horizontály přítomnosti kursu. Nakonec tento vyzval účastníky ke vstupu do rámu, kde se začínala první hra – Golfík na Doubravku.

Tato hříčka má své místo, či své pokračování i na konci kursu, kde by se měl provést podobně vyladěný rituál a opustit opět skrze rám kurs ven do světa.

Dynamika úvodního odpoledne (Golfík) nám přišla málo povzbudivá a tak jsme se velice rychle rozhodli zařadit experimentálně na večer/noc/ráno 93, v podání Vlastíka 125, s početní chybou nakonec 138. Nelitujeme a naopak doporučujeme. Velice pěkně to nastartovalo kurs.

V rámci posledního dne, který byl plně v režii účastníků jsme se dostali do z prvního pohledu překerní situace. Účastníci chtěli po nás názor na ně. Sehráli jsme simulaci večerní týmové schůzky, ve které jsme jim leccos podali. Šli jsme dost daleko a upřímně. Myslím, že to byl jeden z dobrých momentů kursu, který opět stvrdil naši snahu dostat se na společnou loď. Doporučujeme.

Cože se hlavně nepodařilo?

Realizovat předávku týmových představ účastníkům.

To ale nakonec vůbec nevadí, našli si to sami – MNOHEM lepší.

Kde se naše představy nejradikálněji minuly s konečnou realitou? Přirozeně tam, kde jsme dávali účastníkům poměrně velkou svobodnou vůli. Nejpatrnější to bylo ve dvou věcech – provedení Galerie a závěrečného rituálu.

- GALERIE: vycházeli jsme z minulého Seminaria, kde jsme brali prakticky každého programu nějaký artefakt a dávali jsme to do galerie a popiskem jsme mu dávali jiný význam, který vyjadřoval ideovou nadrovinu kursu. Tentokrát jsme chtěli, aby vzniklo prakticky totéž, ale v podání účastníků. Toto naprosto selhalo. Jednak účastníci na to prakticky neměli časový prostor a jednak se tam objevovaly jen „zoufalé výkřiky“, např. ohryzek, přilba z Tančírny na provázku, zformované žvýkačky apod. Nic, co by mělo hodnotnou formu a vůbec málo věcí, které by se daly na konci pálit. Dokonce tam účastníci kladli věci, které tým vzápětí nevědomky (i vědomky) uklízel. A při úpravách interiéru mizely další věci. Prostě jsme jim házeli klacky pod nohy. Ne, galerie prostě nevyšla
- ZÁVĚREČNÝ RITUÁL: účastníci dostali za úkol spojit závěr kursu s Fénixovskou mytologií. Tajně jsme doufali, že vezmou vše, co se dá z kursu spálit, či dokonce

předkursovní a postkursovní propojení

Otvírák a zavírák –
ORÁMOVÁNÍ kursu

Fénix – motta

Čím větší svobodu dáme člověku v konání, tím více si můžeme být jisti, že to půjde z větší hloubky jeho vlastního chování (platí i pro účastníky jako skupinu).

93 na úvodní večer

závěrečný den, žád účastníků o zpětnou vazbu

rozčarování (Galeri konečný rituál)

něco takového vytvoří a vymyslí rituál, kde se to bude pálit. Přípravná skupinka tohoto večera se zřejmě rozštěpila na dvě křídla. Jedno, které se snažilo nalézt nějakou spojku k Fénixovi; a druhá, která to spíše cítila jako rozlučkový večer. Zvítězila varianta loučení a závěrečné pálení se vůbec nekonalo. DOKONCE⁴ si účastníci namalovali na papír ptačí obrys, opatlali si v něm obarvené ruce a rozstříhali a každý si vzal kousek na památku. *MĚLI TO PŘECE SPÁLIT!*

..... a závěrečné poučení?

Účastníci nikdy pořádně neví, co tým chce
(pokud jim to opravdu *nějak* neřekneme)

Poslední den jsme neodhadli dobře atmosféru a prostě nám výstup z rámu do programu už nevyšel – nehodil se tam. Škoda

rozčarování: závěreč
průchod rámem

Účastníci

Byli moc a moc výborní. Více než kolektiv byli souborem individualit. Přemýšlíme, co mohlo ovlivnit tuto skladbu. Jedině těch pár vět ve skladačce? Logo? Jedna účastnice dokonce dělala průzkum a zjistila, že jsou v míře více než průměrné na kursu zastoupena tzv. „vodní znamení“. Jak si to vysvětlit?⁵

Na kursu jsme měli dva instruktory: Petra Šlechtu z Prázdninovy a Natašu z Německa (pracovala 6 let v Australském outwardu). Dobrá zkušenost a není třeba se tomu úplně vyhýbat. Především Nataša si zřejmě prožila naše safety standards ve srovnání s Austrálií

Účastníci – instruktoři

Jako nikdy v mé zkušenosti se účastníci zapojili do úklidu po programech. Když jsme začali uklízet Tančírnu a oni se houfně přidali, byli jsme rádi. Když však i bez našeho impulsu uklidili po sobě Paridův soud, to už nám přišlo až pohádkové. Přemýšlíme, jestli úvodní servis, který kurs hodně uzemnil, neměl za důsledek toto příznivé uvědomění těchto nezbytných součástí kursu.

přízemní servis, úklid

Sólo na přelomu druhé třetiny se zdá být naprosto nenahraditelným prvkem kursu – mockrát se vyplatilo jeho zařazení. Účastníci byli již na pokraji přeplnění zážitky a schopnosti ještě něco absorbovat. Odpočali si a kurs dosáhl ještě na druhý velkovrchol v závěru. Problémy byly ale s bezpečností – viz *moments near risk*.

únava, sólo 100xANO

Účastníci – ponaučení:

Účastníci neví, co víme my.

Především z Reviews jsme získali pocit, že se nám účastníci málo odkrývají. Buď nebyla navozena dostatečná důvěra, anebo neměli pořádně co odkrývat. Nejmarkantněji se to projevilo ve Stalkerovi – všechny skupiny jely spíše „po povrchu“. Jsme přesvědčení, že vnitřně si vše prožívali intenzivně, jen nebyla úplně vůle či atmosféra ke sdílení. K tomuto existují dva komentáře:

hloubka sdílení,
účastnické specifikum
umělý konflikt?

- v průběhu kursu se neobjevil ani konflikt mezi účastníky, ani konflikt mezi týmem a účastníky, který by mohl nastartovat hlubší sdílení. Otázka: vnášet do kursu umělé konflikty?
- Ona specifická věta na konci propagace: “kurs je otevřen lidem se zdravotním postižením“ může určit specifikum účastníků v tom smyslu, že pokud je někdo srovnán s přijetím fyzického či smyslového handicapu, může mít trochu specifický

⁴ berte to prosím s VELKOU rezervou

⁵ viz ještě dodatek Martiny na konci zprávy

žebříček hodnot a tím i postoj k vlastním problémům. Ty se mu nemusí zdát dostatečně veliké. Takže účastník může být bez jemu viditelnému problému.

O integraci bych nechtěl mluvit, protože jedním z hlavních impulsů tohoto kursu bylo motto, ke kterému jsme spěli pět kursových sezón (3x Mosty a 3x Seminarium): INTEGRACE ZAČÍNÁ TAM, KDE SE O NI PŘESTÁVÁ MLUVIT.⁸ Integrace

Přece jen malá poznámka: dali jsme účastníkům nabídku, že si mohou strávit jeden den na vozíku, či s šátkem na očích. Bohužel tato aktivita se obrátila nakonec proti nám. Všichni ostatní (nehandicapovaní) těmto „nešťastníkům“ tak pomáhali, že to pro ně bylo naopak příjemným zážitkem a pro některé lidi z týmu byl šok slyšet od těchto lidí zhodnocení: „Bylo to dobré“. Tohle je potřeba ještě ošetřit a dotáhnout.

Jak jen účastníkům dát maximální svobodu projevu a zároveň, aby udělali právě to, co Otázky, otázky a otázky
my chceme?

Různé

Velmi poučná pro nás byla postschůzka s účastníkem – instruktorem PŠL Petrem Šlechtou, který nám dal poměrně zarážející zpětnou vazbu v tom smyslu, že si „nevšiml“ ztvárnění Fénixovského mýtu v kursu. Obrazně řečeno tam chyběli Fénixové nakreslení na zdech, oknech apod. Víceméně jsme to přijali, že se to mohlo opravdu stát. Tato zpětná vazba startovala intenzivní úvahy o předávce týmových vizí účastníkům – viz *Program (rozčarování)*. Petr - feedback

Hitace – nedělali jsme. Cítím, že toto rozhodnutí zapadá do Fénixovského pojetí. Hitace
Mezi minusy zapadá i to, že to je ztráta času.

Kurs je potřeba prodloužit aspoň o 1, lépe o 2 dny. Vytvořit patřičný prostor pro nízká lana skalní lezení (měli jsme na to proklaté málo času – velká škoda). Stejně tak je potřeba myslet na vysoká lana. Jinak mám stále přání, že je potřeba účastníky zapojit ještě a JEŠTĚ více do přípravy a úklidu programů. Mohou si postavit nízká lana, tančírnu atd? Vize – prostor pro nízká lana a skalní lezení, zapojení účastníků

Mezi Fénixovské symboly, které jsme k naší škodě letos nepoužili, patří Labyrint v Chartres (viz Baraka⁹), jako cesta k duši. A to především ta forma, která po projití Labyrintu a dostání se k jeho srdci na konec ukáže, že v tomto srdci je Labyrint další a další a další. Že tedy konec a začátek jedno jsou začátek a konec. Vize – Labyrint v Chartres

Třetí oko - Nesmírně lákavé téma, které je potřeba ještě pořádně potěžkat. Hlavním zdrojem by měla být východní filosofie, knihy pana Melleho a další a další zdroje. Vize – třetí oko

V zájmu přiblížení ideje kursu účastníkům je zřejmě potřeba opět oživit galerii (viz především ZZ Seminarium 98) i s tím, že aktivitu si vezme opět tým na sebe a bude doprovázet objekty popisky podle své „zvůle“. Galerie musí být jinde než v hlavní místnosti. Musí to mít svůj prostor. Vize – Galerie

Fénix – motto pro tým
Vše je jinak – ať žije přítomnost Tým

Sestavení týmu: Velmi se osvědčilo, že byl složen z lidí z různých kursů PŠL. Měli jsme zastoupení Mosty, Seminarium, Wejlet, Intertouch, Bottega, Společná cesta a Interes. Sestavení týmu

⁸ Fénixovsky velmi pěkně řečeno

⁹ <http://svet.namodro.cz/w-baraka//1-poukdui.htm>

Geofond: Hodně jsem o tom pochyboval, ale stokrát se to vyplatilo. Přestože kurs začínal ve čtvrtek odpoledne, dali jsme si sraz na předkursovní přípravu předchozí pátek a měli tak ještě pět čistých dní na přípravu. Podařilo se nám doladit spoustu věcí, tým, dotvořit ideu kursu,, připravit mnoho produkčních záležitostí do her. Nenudili jsme se a pracovali hluboko do noci. Co zvláště je možné vyzdvihnout, že se podařilo dostat do tohoto prostoru nevyhnutelnou týmovou krizi a tím si ji prožít mimo kurs – což s odstupem považuji za vynikající shodu okolností, která přispěla k týmové a potažmo účastnické pohodě na kursu. (ale viz účastníci, hloubka sdílení, umělý konflikt?)

Hodnocení týmu. Na rozdíl od účastníků jsme v týmu neměli kromě šéfa instruktora. Prohlašuji, že tento handicap jsme v týmu v naprosté pohodě překonali a že si tento zčásti nezkušený tým vedl *velmi*, velmi dobře. Všechny doporučuji k další práci v prázdninovce.

Poučení pro tým při předávce idey kursu

Musíme být mnohem přízemnější.

Je věčným problémem přípravných schůzek nedostatek času a s tím související malý prostor pro týmové ladění a odzkoušení her nejlépe čerstvými elévy. Na kursu k tomuto proběhla myšlenka, že by v rámci přípravy měly proběhnout Noční obrazy a třeba Hry bez hranic uváděné začínajícími elévy.

Zkušenosti týmu, jeho nasazení, účastnická skladba, šťastná shoda okolností, naduvěření dobré počasí – to vše dostalo kurs do naprosto snové roviny mimo veškerou realitu. A tak opět řešíme nekončící příběh účastnických návratů domů do tvrdé reality všedního života. Tento fenomén si žádá svou pozornost – ať už třeba ve formě „Sóla – návratu“, či besedě – sociodramatu na téma „Jet na kurs PŠL či nikoli?“⁹

Motto kursu (poučení)

Méně je (velmi často) více

Proč vlastně hrajeme divadlo? Prostřednictvím hry se dozvídáme o sobě a o světě, který nás obklopuje. Stejně jako dítě si hraje na maminku a tatínka, na indiána, na učitele nebo indiánského učitele. Když si dítě hraje na hrdinu, na chvíli se hrdinou stává a na chvíli si uvědomuje, co to je vlastně, být hrdinou, co to ten hrdina vlastně je. My komedianti se snažíme pochopit hrou, proč jsme tak přecitlivělí, proč nás určité věci bolí, proč nás něco rozesmává... Hrát znamená dozvídat se. Pokud ztratíme schopnost hrát si, nic se nedovíme. Pak všechno víme a nemusíme tady být vůbec. Ztratili jsme důvod.

Momenty blízké riziku

- koupání v rybníku hluboko v noci *bez omezení*
- stavba sauny, *špatný odhad ohně*, možná mohla i shořet v přípravě¹⁰ (zdraví ohroženo nebylo)
- účastník s poměrně otevřeným problémem vztahu k sektě
- sólo: někteří účastníci se cítili v ohrožení v té samotě
- únava instruktora na cestě autem zpět z kursu – 2 mikrosnánky !!!!

Voda, voděnka

1. Voda, voděnka hla oblázky /: takové pohlázení:/ od lásky.
2. Kdo se té vody jedno napije, ten své srdce neuhlídá ztratí je.
3. Když se dvě srdce jednou potkají, voděnka chladně pukají
4. Já jsem tvá milá, ty můj milý, proč bychom se o samotě trápili

Ladění týmu

Úvahy globální – sen, prázdninový syndrom, téma do sociodramatu

Dovolte poznámku odjinud (Bolek Polívka V manéži i mimo)

Moments near risk/miss

⁹ převzato z Druhé renesance

¹⁰ nový Fénixovský rozměr?

Poznámka týmu - od Vendy

Můj zpětný pohled na kurs Fénix se dá shrnout do tří témat: „Lipnická klasika“, „Zlom“ a „Indikátor předatelnosti“.

Lipnická klasika

Po třech Semináriích (v prvním z nich ještě jako účastník) mám konečně pocit, že jsem prožila klasický prázdninový kurs. Změna nastala v momentě prvotnosti témat nad jeho cílovou skupinou. Náplní Seminária byla samozřejmě také „lipnická klasika“ avšak ve vztahu podřízeném integraci. Seminária nám dala zkušenost, že na kurs může jet kdokoliv, kdo opravdu vnitřně chce, bez ohledu na druh, či stupeň postižení. Seminária se stala kvalitním popelem, z něhož mohl povstat Fénix. Ona větička psaná velmi drobným písmem pod propagačním textem: „Kurs je otevřen i lidem se zdravotním postižením“ – nám dokázala, že se jí nikdo nemusí bát jako důvodu k ohrožení „Lipnické klasiky“.

Zlom

Změna může nastat velmi pozvolna, ale také může mít charakter zlomu. Fénix jako by svým tématem po zlomu přímo volal. Dramaturgickým zlomem kursu se stal upravený Stalker. V přípravných schůzkách jsem měla pocit „přestalkrování“, ale ve zpětném pohledu se tento pocit vytrácí. Prostor za bránou plně rezonuje s fénixovským mýtem a o zlomu nejen dramaturgickém mohu vypovědět z vlastní zkušenosti.

Indikátor předatelnosti

V tomto podivném názvu je zakuklen obsah posledního dne kursu, jež byl zcela v rukou účastníků. I když původně byl náš záměr jiný, dramaturgicky k tomuto provedení Fénix přirozeně spěl - první dvě třetiny jsme měli kurs v rukou my jako tým, po „stalkrovském zlomu“ se role postupně vyrovnávaly, až došlo k předání štafety... Závěrečný rituál se stal jakýmsi indikátorem sladění účastníků & týmu na fénixovský mýtus. Soudržnost účastníků byla natolik silná, že zvítězila nad hlubšími filosofickými rovinami a poslední večer proběhl ve formě silně emotivní rozlučky vázané na naději, že se zase všichni sejdem. Představa týmu o posledním večeru měla hlubší filosofický podtext – s návazností na individuální „stalkrovský zlom“ jsme viděli závěrečný rituál jako prožití aktu metamorfózy desetidenní kursovní kultury. Rozhodně se však nejedná o výlev neuspokojení našich představ, spíše chci poukázat na možná až příliš velkou latentnost fénixovského mýtu během celého kursu. Reálné prožitky byly nade vším a fénixovský mýtus zůstal skryt ve formě jemnější energie. Neříkám, že je to tak špatný začátek...

Vendy (Praha

7.9.1999)

PS: Uvědomuji si jistou nesrozumitelnost tohoto textu. Samotné tyto tři odstavce nemají velkou výpovědní hodnotu bez seznámení se s textem závěrečné zprávy Fénixe'99. Jsou osobním úhlem zpětného pohledu.

Poznámky k Fénixovi minulému a budoucímu (od Dana)

Následující řádky obsahují můj pohled na možné směřování letu Fénixe 2000, ale i do popela Fénixe 1999. Fénix99 mě nadchnul a mám z něho velmi dobrý pocit, následující poznámky je proto dobré vnímat jako nápady pro další rozvoj:

OBECNÉ NÁPADY

Je dobré stále pokračovat v "klasičnosti" kursu. Samozřejmě lze stále řešit téma dotyku s realitou (OB) a hrové simulace (PŠL). Nicméně nemám s tímto dělením osobně problém, pokud zůstane to, co PŠL spojuje s OB -- ono kouzelné slovo "Challenge", nějaká neobvyklá a pokud možno neznámá situace vyžadující reakci účastníka na úrovni fyzické, psychologické, sociální a snad i spirituální, která mu tyto oblasti umožní v sobě dále prozkoumat. Taky by měla být zachována možnost přenosu zážitku z PŠL na pokursovni život, uvědomění si předkursovniho života, a bližší pozumění současných možností člověka. Konečně pro mne je PŠL organizací *osobního* rozvoje, proto konečným smyslem aktivit v PŠL je pro mne posunout především individuálního účastníka -- skupinová dynamika je pouze prostředníkem tohoto rozvoje (na rozdíl např. od kursů ČC).

Ve F99 se Fénixovský mýtus projevil především v celkové dramaturgii a uvádění konkrétních aktivit. Ve F2000 bych se nebál otevřeněji pracovat s Fénixovskou tematikou. Je to nesmírně náročné, protože tato otevřená práce musí být velice kvalitní, a nesmí účastníky manipulovat. Může se projevit v různých hrách, miniškolách, diskusích, reviews; vůbec celkovým prodchnutím kursu. Zároveň bych udržel současného "Fénixe" v poskládání aktivit a jejich uvádění.

Zintenzivněl bych reviews (a dodal ještě aspoň jedno po sólu), a obecně bych udělal reviews hloubkovější, i za cenu určité strukturovanosti. Možná by reviews mohla jít i trochu víc "pod kůži".

Což mě přivádí k "otevřenosti účastníků", která jak víme na F99 nebyla zvláště velká - alespoň vzhledem k týmu. Tato otevřenost projevená veřejně při reviews nebo aktivitách má jednu velkou funkci: účastníci se mohou vzájemně inspirovat. V "běžném" životě člověk nemá šanci nahlédnout do nitra tolika lidí najednou. Na kursu může např. zjistit, že jeho "hloubkové" záležitosti jsou sdílené i dalšími lidmi; že to co se děje v něm, má paralely u ostatních; nebo že ostatní lidé jsou uvnitř úplně jiní, než jací se mu zdáli; nebo že někteří lidé mají v sobě věci, o kterých mu předtím nenapadlo ani přemýšlet... Zkrátka že by inspiračním zdrojem na jeho cestě byly nejen kursovni aktivity (a řekněme instruktoři), ale i ostatní.

Další, konkrétnější nápady:

Dramaturgii kursu v podobě "dvou letů" lze stále dále rozvíjet. Napadá mě pár věcí, které bych chtěl posunul o kousek dál, např. sólo, se kterým se dá velmi intenzivně pracovat; více, než na F99.

Také bych nechal kurs otevřený všem věkovým kategoriím, zároveň měl ale pořád na mysli, že aktivity musí nějakým způsobem oslovit co nejvíce účastníků - i přes jejich potenciálně velice odlišné životní příběhy a zkušenosti. Nějak se pokusit o předávku zkušeností těch zkušenějších těm méně zkušeným.

Pokračovat v integraci "kouzelnou větičkou", také nechat možnost strávit den na vozíku nebo poslepu. I když říkali, že to "bylo dobré", tak myslím, že to mysleli v širším slova smyslu - bylo to "dobré" intenzitou zážitku.

Pokračovat v miniškolách. Také určitě nechat brigádu. Zopakovat šišky a možná zkusit jít dál a nemotivovat je jako aktivitu, jejímž účelem je nemít účel.

Určitě věnovat víc času horu a lanům. Co se týče účastnického stavění lan, zažil jsem to v OBA, jenže tam to bylo proto, že účastníci si dělají skoro všechno sami.. U nás to trochu vybočuje...?

Žádost účastníků o zpětnou vazbu není tak nesmyslná. Ve "velkých" kursech OB se instruktor během kursu setká jednou týdně sólo s každým účastníkem na 20-40 minut a společně si povídají, velká část toho je zpětná vazba instruktora směrem k účastníkovi. Zároveň je ovšem nutno říci, že instruktoři mají na toto speciální výcvik a pokud se dostanou k instruktorování, které tuto zpětnou vazbu vyžaduje, tak jsou sami na poměrně vysoké úrovni své dospělosti. Takže je otázka, zda na to máme... ale pohlížel bych si s myšlenkou nějaké zpětné vazby týmu k účastníkům.

Zkusit víc "zapojit přírodu".

TÝM A PRODUKCE

8-9 lidí v týmu je OK, ale byl bych pro velmi uvážlivý výběr externistů a po zkušenosti s F99 bych jich pozval co nejmenší nutný počet - tým by měl být schopen si vystačit sám.

Také bych byl pro to nezvat krátkodobé stážisty v roli účastníků, protože myslím že v účastnické skupině to odvíjí pozornost od rozvíjejících se skupinových procesů.

Naopak může existovat určitý prostor pro "lektory", velmi krátkodobé návštěvy.

Osobně bych velice uvítal, kdyby tým obsahoval co nejvíc zkušených instruktorů, především proto, že to je výborná příležitost k učení. Zároveň to ale snižuje nároky na externisty a také může dělat práci efektivnější, s menší potřebou vzájemného koučování (tohle slovo jsem se naučil teď v USA 9) v základních věcech.

Doubravka: zlepšit jídlo. To, co dostáváme na Doubravce, je dobrá, ale běžná "hospodská" strava, vulgárně řečeno. Účastníci prochází maximálním vypětím fyzickým i psychickým, a jídlo to musí odrážet -- mělo by být co nejvýživnější a lehce stravitelné. Knedlíky s hnědou omáčkou? No to ne. Taky dát obrovský pozor na vegetariány a zajistit, aby jídlo pro ně bylo stejně tak kvalitní, jako pro masožravce.

TÉMATA

Závěrem bych heslovitě rozvinul svá "Fénixovská" témata, která bych spolu s klasickými prázdninovkovými tématy chtěl eventuálně nějak odrazit v F2000:

ČAS

- Časovost vs. bezčasí
- Popírá mytologický Fénix čas, nebo ho určuje?
- "vše přichází" vs. "vše je tady" vs. "vše už bylo"
- Zde a nyní
- "vše minulé a budoucí je obsaženo v současném"
- Alternativní budoucnosti (svobodná volba)? Alternativní současnosti (R. Bach)? Alternativní minulosti (kvantová fyzika)?

VÝVOJ

- Co lze "spálit" a co ne? Zavržení minulosti, její uzavření, či přijetí?
- Kupředu, nebo dokola?
- Výš, nebo dál?
- Vývoj a stálost - protiklady?
- Cykličnost a kruhy vs. linearita (v mýtech, kultuře, společnosti, osobním životě)
- Má smysl jít za cílem? Nebo jít v určitém směru a cíle potkávat? Nebo nejít a jen se nechat unášet větrem? Nebo být skalou a nechat k sobě věci přicházet?
- Jak k sobě přitáhnout možnosti ve vývoji? Jak těchto možností využít?
- Má cesta smysl kvůli lesu, kterým prochází, nebo kvůli dvěma místům, které spojuje?

OBJEVENÍ SOUČASNÉHO

- Co je Ted?
- Zahřmění zní až po zablýsknutí: vypočítáme rychlost zvuku? Nebo usoudíme, že ne vše co vnímáme je "reálné"? Nebo...?
- Jak objevit minulost a budoucnost v přítomnosti? A proč to vůbec dělat?
- Jak vnímat Současné co nejšířěji?
- Žijeme svůj konkrétní život v minulosti, budoucnosti, nebo přítomnosti?
- Před čím zavíráme oči? Třeba nevědomky?
- Jsou i jiné světy? Víme o nich?
- Co je sen, co je iluze, co je realita, kam patří kurs Fénix?
- Všechny cesty vedou do... Všech míst.

Tolik tedy konec těchto stručných poznámek.

„Větrání čaker“ - kurs z hlediska astrologie Martina

Vodní znamení: místo pravděpodobnostních 25% to bylo plných 50%, včetně velkého zastoupení v týmu (z 9 členů je 6 v principu vody (66,7%), dvakrát oheň (22,2%), jeden vzduch a žádná země)

Znamení	Princip	muž	žena	celkem	ze 42 osob
beran	Oheň	o	o	2	
lev	Oheň	oo	oooo	6	
střelec	Oheň	oo		2	oheň: 10 (23,8%)
rak	Voda	oooo	oooo	8	
štír	Voda	ooo	oo	5	
ryby	Voda	oooo	oooo	8	voda: 21 (50,0%)
blíženci	Vzduch		oo	2	
váhy	Vzduch	o		1	
vodnář	Vzduch		oo	1	vzduch: 5 (11,9%)
býk	Země		o	1	
panna	Země	o	oo	3	
kozoroh	Země	o	o	2	země: 6 (14,2%)

Z astrologického pohledu na složení účastníků není divu, že závěrečný rituál neproběhl tak, jak si tým představoval. Nadpoloviční většinu zastoupení měla totiž vodní znamení, jejichž parketou jsou city, takže je dosti přirozené, že právě citová pouta mezi účastníky se stala prioritou večera. Aktivitu, kterými účastníci závěrečný večer vyplnili, tomu odpovídají: rituál se svíčkami, jehož symbolikou byla vzájemnost, velký prostor věnovaný Uličce lásky, Společná tvorba ptáka Fénixe a jeho následné rozstříhání na dílky, vyjadřujících přání po znovushledání, atd.

Celá atmosféra kursu mi přišla také hodně „vodní“. Žádné prudké projevy emocí, neřkuli konflikty. Emoce prožívané uvnitř, nikoli však navenek („plochá“ review). To je typické zejména pro Ryby. Račí příspěvek vidím zase v přátelské a uvolněné atmosféře, ještě podpořené „slunečným“ nadšením Lvů.

Kdybych se měla pouštět do spekulací, asi bych řekla, že případně uvažovaný umělý konflikt by nebyl nijak vyhocený, protože ani vzájemná konfigurace znamení tomu nebyla nakloněná (trigon Rak - Ryby - Štír = silné porozumění, snadná komunikace, vztah Lev - Ryby = snaha o vzájemnou pomoc, Lev - Rak = vzájemná shovívavost, snad jen kvadratura Lev - Štír mohla být silnější třetí plochou). Aby mohl vzniknout výraznější konflikt, bylo by potřeba větší zastoupení Býků (v opozici ke Štírům a kvadratuře ke Lvům) nebo alespoň Vodnářů (v opozici ke Lvům a kvadratuře ke Štírům, ale tady by konflikt možná byl jen pod povrchem a projevil by se spíš nesoudržností a neharmonickou atmosférou).

Tým: z devíti lidí šest plus jeden ascendent ve vodním principu, z toho ještě polovina Ryb, doplněno vzdušným Vodnářem - už chápu, proč nejvíc času z předkursovní přípravy zabíraly metaroviny scénáře, pilování „myšlenky“, debaty co kde kdo „cítí / necítí“ a předávka idey účastníkům. Ještěže jsme měli zastoupení ohně, aby se věci hrnuly také v reálnější rovině. Z tohoto hlediska by se býval hodil také nějaký zemský prvek, který by byl mohl kurs ještě více ukotvit v realitě. Ovšem výhodou nám bylo poměrně snadné naladění celého týmu na stejnou vlnu a později propojení s účastníky podobného procentuelního rozložení jednotlivých energií.

Kurs globálně – závěrečné shrnutí

- Kurs jako klasika PŠL : velké ANO, podařilo
- Kurs, předávka idey: ANO (téma tam pulsovalo samo) až NE (ve smyslu představ týmu)

Myslím, že jsme udělali klasickou pedagogickou chybu, že jsme v tom měli sami dost jasno a nedokázali jsme si představit, že by účastníci to nepochopili. Hodně také chybělo to, že závěrečný Fénixovský rituál vlastně ani neproběhl

A o čem to nakonec bylo? (z ohlasů účastníků)

Zavři oči a rozhlédni se, otevři oči a poletíš. Co budeš chtít dát, to najdeš. Fantastický prostor pro zrození úžasných věcí. Poznání sebe sama, poznání druhých, rozvoj týmové spolupráce. Překonání bariér, nalezení vnitřní harmonie.	Fénix není čas Není prostor Není zadání Stačí se jen odrazit a letíš
O poznání sebe sama, svých možností O poznání jak pomoci druhému, jak komunikovat s handicapovanými Poznání nových věcí, podnětů	Objev nových věcí, názorů, hodnot Radost, legraci, hlubší zamyšlení, objevení, zážitky, nové známé...
Byl o porozumění...	Nové cíle
O poznání sebe sama i ostatních lidí. O tom, že všichni lidé mají podobné problémy. O tom, že se dá naplno žít. Že si člověk může vše zorganizovat sám a hlavně že s kamarády jde vše líp.	Takovouhle atmosféru a takovéhle zážitky nikde jinde nezískáte. Chut' zase žít – občas se člověku zdá, že už ho nic hezkého nemůže čekat.
Umět se zařadit do kolektivu, týmová práce a jaké místo v ní zaujímám. Nebát se nových a neznámých věcí, překonání sebe sama, snaha o hlubší poznání sebe sama, svých možností a cílů.	Člověk zažije věci, které by jinak neměl možnost zažít. Utřídit si vlastní myšlenky, zažije spoustu legrace a ještě pozná kupu nových přátel způsobem velice intenzivním, což vede k dlouholetým přátelstvím Poznala jsem co je to vydat se do neznáma a tím alespoň nalomila svůj strach. Přijela jsem o hodně sebejistější a vyrovnanější. Absolutně mě překvapilo jaká atmosféra se dá mezi lidmi vytvořit.
Integrace, prožívání na 110%, uvědomování si sebe i druhých	Zde si můžou uvědomit spoustu věcí a smysluplně trávit čas. Najít přátele a posílit sebedůvěru. Ujasnil mi mnohé, pootevřely se mi oči
O hledání cesty	Nelze popsat, nutno prožít.
O poznání, že všechno má svůj začátek i svůj konec (náš život i kurs Fénix) Život je třeba smysluplně prožít. Kurs byl o lidech. Kurs byl o náhodě, která může postihnout každého z nás. Jako pták Fénix jsme přiletěli, spálili v sobě něco starého a zpět se rozletěli.	Člověk se na ostatní i sám na sebe začne dívat jinýma očima. Zvedne si sebevědomí. Stráví čas ve výborném kolektivu.

Co dál?

Můžem a budem věci, o kterých se nám teď ani nesní.

Motto Seminaria 98

Když přemýšlím co dál, tak největší metou je, aby si i další klasické kursy PŠL přidaly onu kouzelnou větičku o otevření lidem se zdravotním postižením. To však bude ještě zřejmě dlouhá cesta.

Pokud jde o oblast bezprostředního ovlivnitelného okolí, tak poté, co jsme měli v týmu všechny typy postižení, pak je řada na šéfovi, třeba by kurs mohl být v nějakém jemu úplně nezvládnutém jazyce.

Taky čekám, že by se mohly obnovit Mosty a Seminarium

A stále si hraji s myšlenkou, že by kurs mohli přihlásit buď Evka, Kája, Pavla či Pája.

Poděkování:

- Jura
- Středisko Doubravka
- Kancelář PŠL
- Počasí
- Měsíc první noc na 93
- Stalkeři Honza Bláha & Tom Ledvina
- Stáž: Honza Krejsa, speciálně Dalibor Gino Doležal
- paní za nádobu k sauně
- František Prokop a Hanka Klonfarová za pomoc při přepravě materiálu
- Martin Svoboda za pomoc s batohy
- Hasiči z Chotěboře za dodávku vody
- Prázdniny v Telči, jmenovitě Milan Medvěd Kolář
- Autobusy Chotěboř, jmenovitě pan řidič
- Sponzoři
- ... a koneckonců i tým & účastníci

Díky

Vojta, 14.10.99

